

Kapitola 3

To, co se mu stalo osudným (protože o štěstí se toho dá napsat jen málo – štěstí je samo sebou, klidné, emočně vyrovnané, stav přijímaný s lehkým srdcem, ale neklidnou hlavou), byla cesta s Dvojkou a pomocníky z ranče ke Great Falls, kam hnali stádo podzimních volků k železniční stanici. Byl to příjemný výlet, o nic méně šťastný, přestože měl až jakýsi starobylý nádech. Byl říjen a burza, ať už to bylo cokoliv, se zhroutila. Ale Tristan měl malý obnos v hotovosti za dobytek, a tak všichni – Dvojka, Tristan, Decker, poloviční krájský černoch a Nor, který tu před lety zůstal z tesařské skupiny po stavbě srubu – zůstali, aby oslavili konec náročného horkého léta. Dali si nejlepší jídlo ve městě a spoustu pití. Jenže pak je zkrušily parádní šaty a bohatství lidí ze sousedního ranče, kteří přišli k penězům díky pašování alkoholu z Kanady navzdory Volsteadovu prohibičnímu zákonu.

Druhý den měl pro Dvojku a její podzimní nákupy přijet Dlouhý nůž packardem, a tak Tristan řekl vůdci pašeráků, že si od něj vezme deset beden whisky pro vlastní užití a na prodej sousedům. Svým lidem pak oznámil, že si zisk rozdělí. Opití štěstím z pomýšlení rychle nabytých peněz si

objednali ještě další whisky, kterou chtěli odvézt v sedlových brašnách na koních.

~

Cestou do údolí poblíž Choteau jeli úzkým kaňonem za sebou jako jakési podivné procesí, koně nedaleko za packardem, který se pomalu plahočil bahnem v říjnovém dešti. A pak u ústí kaňonu poblíž místa, kde se cesta stáčela na sever k Choteau, blokoval průjezd ford kupé a dva úředně pověřeni ozbrojenci. Dvakrát vystřelili do vzduchu, jak jim bylo coby federálním úředníkům nařízeno. A celé procesí stále v dobré náladě zastavilo. Jeden z ozbrojenců prohlásil, že se dozvěděli o té zásilce, a tak se Tristan bude muset whisky vzdát. Tristana znal, a tak mu omluvně sdělil, že v listopadu ho čeká soud v Heleně, nicméně alkohol musí prý vylít. Tristan se od úředníků odvrátil, protože uslyšel kvílení Dlouhého nože. Došel k packardu a zadíval se nejdřív do tváře Dlouhého nože a pak na Dvojku, která seděla vzadu se zásobami a dárky. Vypadala jako vytesaná z kamene s kulkou odraženou od stěny kaňonu úhledně zaraženou do čela jako rudou minci.

Tristan v tu chvíli začal vyvádět jako nepřítel, sáhl pro neexistující zbraň a pak praštil oba vyděšené úředníky. Jeden z nich byl několik měsíců na pokraji smrti. Potom vytáhl tělo Dvojky z packardu a rozběhl se s ním dolů kaňonem. Procesí ho následovalo a on ve studeném dešti nesl její tělo několik dalších mil. Nesl její tělo a občas zavyl v jazyce, který nikdo na světě nemůže znát.

~